

Vlaamse Vertelling

Florian

Peter Edward Verreyken

Leerkracht: Petra Thomas

Schooljaar 2022-2023

Inhoudsopgave

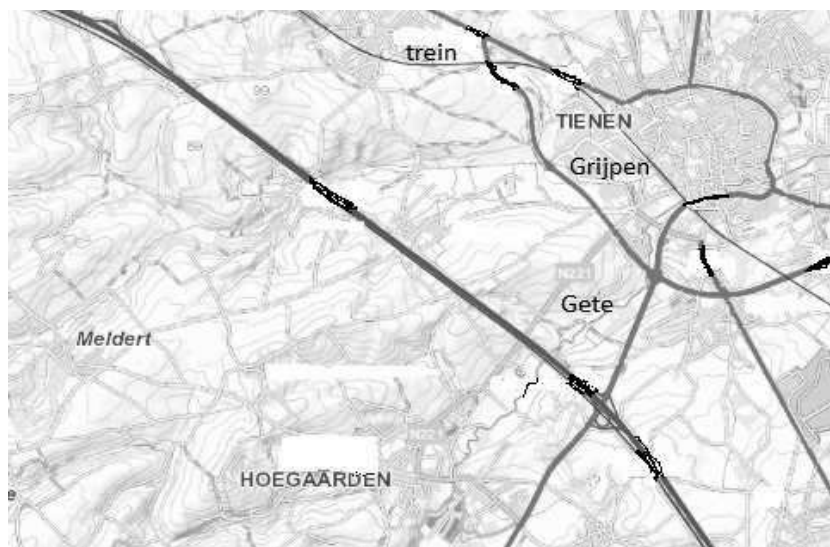
Hoe het begon.....	4
De Viaductstraat.....	7
Het hazenpad.....	22
De Stoopkensstraat.....	26
De weg terug.....	40
Terug in de put.....	45
De kringwinkel.....	48
De levering.....	52
Het weerzien.....	57
Eindelijk thuis.....	63
Bloopers.....	67

Ik draag dit werk op aan mijn vrouw Betty omdat ze zo veel geduld met me heeft.

Ik dank vooral Petra Thomas als lerares van het 'Schrijfatelier'. Zonder haar enthousiasme was dit werk onmogelijk geweest.

Dank ook aan mijn zoon Axel voor de mooie tekeningen.

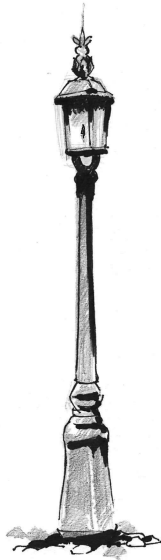
Elke gelijkenis met bestaande personen, dieren, voorwerpen, adressen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of bedrijven berust op louter toeval.

Kaartje van Tienen en omgeving

Hoe het begon

Florian, een kabouter of gnoom met rosse krullen en zwarte, diep heldere ogen, was in 1873 een hulp-aansteker van gaslantaarns in de Tiense binnenstad. Dat deed hij als er niemand keek of als er een gaslampen-aansteker ziek was. Hij bracht daarmee licht in de duisternis en de burgemeester vond dat ook opperbest. De lampen doven 's morgens moesten ze echter zelf maar bekijken. Daar vond hij niks aan en er waren genoeg lastige mensen om de kraan toe te draaien als de lamp te laat nog aanstond of het gas te duur werd.

De gaslantaarns waren na de laatste oorlog stilaan verdwenen en alles werkte vanaf dan 'automatisch'. Alsof alles vanzelf ging? Geloof dat maar niet. Hoeveel gebeurde het niet dat men straatlampen in de daguren zag branden.

In die tijd woonde Florian nog in een holle boom in het plantsoen van de patriciërswooning 'Goed Van den Bossche', genoemd naar de oprichter van de suikerraffinaderij. Florian woonde daar samen met Coraline, zijn vrouw, een waternimf met blauwe ogen als de Stille Zuidzee en pastelblonde lokken die zich rond haar lach drapeerden. Coraline verdween echter spoorloos tijdens de zomer van de voorlaatste oorlog. Ze hadden samen geprobeerd om aan de oude Gete de Belgische soldaten te helpen de vijand tegen te houden, maar het lukte niet door weerbarstige swartalvers. Die zwarte mensachtige dwergen met hun warrig haar waren veel te erg gezwollen en tegelijk mistig verwarrend. Ze hadden getracht Florian op te eten, maar hij had hun dat later wel dubbel en dik betaald gezet, dat had de geschiedenis bewezen!

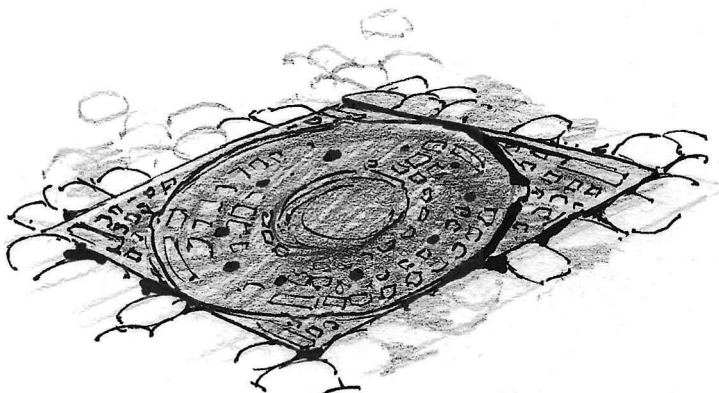

De grote holle boom in het plantsoen was later omgevallen nadat er een uilenfamilie een groot feest in had gegeven, en daardoor was hij onbewoonbaar geworden. Het zou nog wel honderd jaar duren

vooral de boom opnieuw een betekenisvolle rechte stam had en dan nog eens honderdvijftig jaar voordat er een bewoonbaar hol in zou komen. Dat was veel te lang wachten. Florian zag het niet meer zitten en leefde sindsdien in het duister. Hij stuurde steeds maar naar zijn borst. Daar zat een groot zwart gat. Dat deed pijn, want daar had zijn trots gezeten.

De Viaductstraat

'Viaductstraat putdeksel' was zijn adres geworden, maar een brievenbus was er niet. Een putdeksel in een straat heeft geen brievenbus. Florian verwachtte ook helemaal geen post. Hij ontving zijn berichten via de normale weg. De Viaductstraat was een geplaveide straat met aan beide zijden netjes opgemaakte, bakstenen arbeiderswoningen uit de tijd van de industriële revolutie . Niet ver van het plantsoen, kwam ze uit op de groene spoorwegberm die opdook als een bergketen. Het spoor liep vele meters hoger en de straat liep er verder onderdoor via een donkere tunnel.

Het putdeksel lag midden in de straat vlak voor de tunnel, en was nog van 'Fonderie - La Brugeoise', de betere makelij. Het gat eronder was vierkant met baksteen gemetseld en er kwamen twee ronde gapende dieptes in uit. Het vormde een verloren stukje van een buiten werking gestelde riolering, maar opruimen bleek erg